

ИЛЯ ВАРШАВСКИ МАСКАРАД

Част 0 от „Автомати и хора“

Превод от руски: Борис Мисирков, 1969

chitanka.info

Автоматът правеше измерванията с ритмично щракане. Затворил очи, аз се бях полуизлегнал в дълбокото кресло и чаках да свърши прегледът.

Най-сетне се чу мелодичен звън.

— Така — каза лекарят, който разглеждаше лентата, — понижено кръвно налягане, малка аритмия, отпадналост, общият тонус не е цветен. Съгласен съм, диагнозата е правилна. Вие просто сте се преуморили. Къде смятате да прекарате отпуската си?

— Не знам — отговорих аз, — откровено казано, всички тези курорти... Освен това не искам сега да си зарязвам работата.

— Работата си е работа, а ще трябва да си починете. Знаете ли какво? — Той се позамисли. — За вас като че ли ще е най-добре да попътувате. Смяна на обстановката, нови хора, непознати градове. Една малка доза романтика на далечните странствувания е много по-полезна от всяко лекарство.

— Ще обмисля вашия съвет — отговорих аз.

— Това не е съвет, а лекарско предписание. То вече е нанесено в картоната ви.

* * *

Скитах се безцелно по улиците на чуждия град.

Администраторът на хотела ме беше предупредил, че по-рано от полунощ легло няма да се освободи и сега ми предстоеше да реша с какво да запълня тази вечер.

Вниманието ми беше привлечено от едно ярко осветено здание. На фронтоната му беше закачено голямо платнище, украсено с маски:

Голям пролетен студентски бал-маске

Доця ми се да влезна.

На входа си купих червено домино и червено книжно наметало. Някакъв младеж, маскиран като Пиеро, ми пхна в ръката розов карамфил и се разсмя.

Като въртях цветето, аз се промъквах между танцуващите двойки, замаян от гърма на музиката, от ярката светлина и от вихъра на танцуващите маски.

Една висока девойка с черно домино се втурна към мене. Сините очи иззад кадифеното домино ме гледаха тревожно и развълнувано.

— Мислех, че вече няма да дойдете! — каза тя и ме хвана за ръцете.

Погледнах я смаян.

— Не се отделяйте от мене нито за миг! — прошепна ми тя и се озърна уплашено. — Магистърът като че ли е намислил нещо. Толкова ме е страх! Шш-т! Той иде!

Към нас се приближаваше висок, пълен човек с пиратски костюм. Смешно дългата му шпага удряше червените ботуши. Черна превръзка закриваше едното му око и пресичаше неговата буза там, където завършваше червеникавата брада. Свитата му се състоеше от десетина дяволи и дяволчета.

— Не сте бил от страхливите! — каза той и ме потупа по рамото. — Кълна се в Наследството на Сатаната, днес вие ще се ожените за нея, та каквото ще да става!

— Младоженецът, младоженецът! — развикаха се дяволите и завъртяха хоро около нас. — Дайте му от Звездния еликсир!

Някой ми пхна в ръката малък сребърен флакон.

— Пийте! — сурово каза Пиратът. — Може би това е последният ви шанс.

Поднесох машинално флакона към устните си. Мазната ароматична течност опари небцето ми.

— Годеникът, годеникът! — викаха дяволите и подскачаха. — Той изпи Звездния еликсир!

С повелителен жест Пиратът им заповяда да млъкнат.

— Тук трудно ще се обясним — каза той, като се обърна към мене, — елате на двора! А вие, мадам, вървете след нас! — поклони се той ниско на разтрепераното момиче.

Той дълго ни води през празни прашни помещения, в които бяха натрупани стари декори.

— Наведете се! — каза Пиратът, когато ми отвори една малка вратичка в стената.

Излязохме на двора. Черната карета, запрегната с четири коня, приличаше на катафалка.

— Като за сватбено пътешествие не е зле! — разсмя се Пиратът и ни натика с момичето в каретата. Той се качи на капрата и размаха

камшика.

Обкованите с желязо колела громоляха по паважа. Скоро звукът на колелата поутихна и по люшкането на каретата можеше да се съди, че сме се отбили в черен път.

Момичето тихо хлипаше в ъгъла. Аз го прегърнах през раменете и неочаквано то впи устни в моите. Целувката беше продължителна.

— А, не бива! — раздаде се гласът на Пирата — Първо трябва да ви венчая, тогава нека видим ще имате ли желание да се целувате! Слизайте! — той грубо дръпна спътницата ми за ръката.

За някакъв миг в ръката на момичето блесна малък пистолет. Пламъкът на изстрела освети крайпътните храсти и неподвижните фигури, застанали около каретата.

— Магистърът е убит, бягайте, умолявам ви! — извика непознатата, която се бранеше от наобиколилите я сиви сенки.

Скочих да ѝ помогна, но в същия миг върху мен се нахвърлиха две гигантски мравки, вързаха ми ръцете и пак ме натикаха в каретата. Трета мравка се метна на капрата и каретата полетя наново, подскачайки по изровения път.

Задушаваше ме вонята, която се разнасяше от тримата ми пазачи. Цялата тази дивотия вече не приличаше на маскарад.

Каретата спря внезапно и ме помъкнаха надолу по някакъв наклонен кладенец.

Най-сетне видях светлина. В една огромна розова зала важно седяха на кресла пет мравки.

— Превъзходителство! — каза един от стражите ми, обръщайки се към дебелия мравка, в чиито крака бях захвърлен. — Предателят е докаран!

— Вие водите вероломна и опасна игра! — кресна ми оня, когото бяха нарекли превъзходителство. — Вашите донесения са лъжливи и пълни с преднамерени недомлъвки! Къде е скрито Наследството на Сатаната? Нима мислите, че нескопосаните ви опити могат да отсрочат макар и с един миг деня, когато ние ще излезем на повърхността? Ден, подготвян от 25 000 години! Знайте, че всяка ваша стъпка е била проследявана. Мълчите, защото нямате какво да кажете. Нищо, утре ще съумеем да ви развържем езика! Ще видите, че ние сме жестоки също толкова, колкото и щедри! А сега — обърна се той към стражите ми — го хвърлете в ямата, нали това е брачната му нощ.

Силният кикот на присъстващите заглуши неговите думи.

Пак ме повлякоха в мрака.

Скоро почувствавах, че падам, и чух звука на люка, който се затръшна над главата ми.

Лежах на мека, воняща постилка. Наблизо се чуваха сподавени ридания. Запалих кибритена клечка и видях момичето с маската, притиснало глава в стената.

— Вие ли сте? — пошепна то, покривайки лицето ми с целувки. — Мислех, че те вече ви изтезават! Не знаете на какво са способни тези чудовища! По-добре е да умрем, отколкото ужасната съдба да останем в лапите им! На всяка цена трябва да избягаме!

Нейното отчаяние ми придаде мъжество. С мъка разкъсвайки въжетата, които стягаха ръцете ми, аз се приближих до стената. На височина един човешки бой имаше решетка, през която се виждаше дълъг коридор.

Като събрах всичките си сили, изкъртих с ръце железата и помогнах на непознатата да се промуши през образувалия се отвор.

Ние безкрайно дълго тичахме по облицования с черен мрамор коридор, докато не видяхме над главите си звездното небе.

На тревата до изхода лежеше трупът на Пирата. Наведох се и изтеглих от ножницата му дългата шпага.

Три мравки се хвърлиха върху ни. Чувствавах колко трудно острието на шпагата пронизва техните хитинови коруби.

— По-бързо, по-бързо! — подканяше ме непознатата. — Сега тук ще се насъберат стотици!

Ние тичахме по пътя и чувахме зад гърба си тропота на много крака.

Внезапно грейна светлина. Черната карета стоеше на пътя. Едно малко джудже с червена ливрея държеше конете за юздите.

— Спасени сме! — извика момичето и ме повлече след себе си в каретата.

Джуджето скочи на капрата и яростно шибна конете.

Каретата летеше, без да подбира пътя. Тласъците ни хвърляха от единия ъгъл в другия. Неочаквано се чу трясък и колата се прекатури.

— По-бързо, по-бързо! — повтаряше момичето, докато ми помагаше да се измъкна от развалините на купето. — Непременно трябва да се опитаме да спасим каретата, докато Слепият не се е

научил за смъртта на Магистъра. Страх ме е да си помисля какво ще стане, ако те завладеят Наследството на Сатаната!

Из полутъмните улици на крайния квартал редките минувачи стреснато се обръщаха, смаяни от чудноватия тоалет на моята спътница.

Заведох момичето до един фенер, за да сваля доминото му.

— Кой сте вие?! — възкликна тя и се загледа в мене с широко разтворени очи.

Тя изохка и побягна. Втурнах се след нея.

Белите бални пантофки на непознатата сякаш летяха по въздуха. На няколко пъти, докато стигах до ъгъла, аз виждах да се мярка на завоя черното домино. Още няколко завоя и момичето изчезна.

Спрях, за да си поема дъх...

* * *

— Е, как се чувствувате? — попита лекарят, докато сваляше контактите от главата ми.

Аз все още не можех да се съвзема.

— Отлично! — каза той, след като разгледа новата лента. — Сега вземете един йонен душ и можете да отидете да работите. Това триминутно пътешествие ви зареди поне за половин година.

Публикувано във вестник „Орбита“, брой 1/1969 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.